Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
PAOLA MENGOZZIHO
přednesené dne 28. července 2016 [1]

Věc C-173/15

GE Healthcare GmbH
proti
Hauptzollamt Düsseldorf

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Finanzgericht Düsseldorf (finanční soud v Düsseldorfu, Německo)]

„Řízení o předběžné otázce — Celní unie — Celní kodex Společenství — Nařízení (EHS) č. 2913/92 — Nařízení (EHS) č. 2454/93 — Celní hodnota — Zahrnutí licenčních poplatků za ochrannou známku do celní hodnoty — Zaplacení licenčních poplatků za ochrannou známku ve prospěch společnosti spojené s prodávajícím a kupujícím dotčeného zboží — Licenční poplatky z prodeje zboží, jakož i z poskytování služeb a používání chráněného jména — Přiměřené rozvržení nákladů pouze na základě objektivních a měřitelných údajů“

I – Úvod

1. Mohou být licenční poplatky za ochrannou známku zahrnuty do celní hodnoty dováženého zboží, ačkoli jejich výše nebyla známa v okamžiku vzniku celního dluhu? V případě kladné odpovědi, musí být uvedené licenční poplatky za ochrannou známku zaplaceny, a jakým způsobem, pokud se netýkají výhradně dováženého zboží a pokud patří kupující i prodávající do stejné skupiny společností jako podnik, kterému mají být uvedené licenční poplatky zaplaceny?

2. To je podstatou předběžných otázek položených Finanzgericht Düsseldorf (finanční soud v Düsseldorfu, Německo), které se týkají výkladu ustanovení nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství [2], ve znění nařízení Rady (ES) č. 1791/2006 ze dne 20. listopadu 2006 [3] (dále jen „celní kodex [4]“), jakož i ustanovení nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí nařízení č. 2913/92 [5], ve znění nařízení Komise (ES) č. 1792/2006 ze dne 23. října 2006 [6] (dále jen „prováděcí nařízení [7]“).

1 — Původní jazyk: francouzština.

2 — Úř. věst. 1992, L 302, s. 1; Zvl. vyd. 02/04, s. 307.

3 — Úř. věst. 2006, L 363, s. 1.

4 — Je třeba poznamenat, že celní kodex ve znění nařízení č. 2913/92 byl nejprve předmětem „modernizace“ [prostřednictvím nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 450/2008 ze dne 23. dubna 2008 , kterým se stanoví celní kodex Společenství (Modernizovaný celní kodex), (Úř. věst. 2008, L 145, s. 1)] a poté byl od 1. května 2016 nahrazen Unijním celním kodexem [prostřednictvím nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. října 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie, (Úř. věst. 2013, L 269, s. 1)].

5 — Úř. věst. 1993, L 253, s. 1; Zvl. vyd. 02/06, s. 3.

6 — Úř. věst. 2006, L 362, s. 1.

7 — Je třeba poznamenat, že uvedené nařízení bylo zrušeno s účinností ke dni 1. května 2016 prováděcím nařízením Komise (EU) č. 2016/481 ze dne 1. dubna 2016 o zrušení nařízení Komise (EHS) č. 2454/93, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. 2016, L 87, s. 24).

3. Uvedené otázky vyvstaly v rámci sporu mezi společností GE Healthcare GmbH a Hauptzollamt Düsseldorf (hlavní celní úřad v Düsseldorfu) ve věci žádosti o vrácení cla podané společností GE Healthcare, protože částka licenčních poplatků za ochrannou známku zaplacená společnosti M. neměla být přičtena k celní hodnotě zboží, které společnost GE Healthcare dovezla do Společenství od prodávajících ze třetí země náležejících do stejné skupiny společností, tedy do skupiny General Electric (dále jen „skupina GE“).

4. Konkrétněji ze spisu plyne, že společnost, jejímž univerzálním právním nástupcem se stala společnost GE Healthcare, uzavřela dne 1. ledna 2003 licenční smlouvu (*trademark agreement*) se společností M., podnikem, který také náleží do skupiny GE. Podle článku II A uvedené smlouvy společnost M. poskytla společnosti GE Healthcare zpoplatněnou nevýhradní licenci na používání ochranné známky skupiny GE pro vyráběné a na trh uváděné výrobky, jakož i pro služby poskytované třetím osobám důsledně odpovídající normám kvality [8]. Ke dni 31. prosince každého roku dosahovaly poplatky z tohoto titulu splatné výše 0,95 % obratu společnosti GE Healthcare za používání ochranné známky a výše 0,05 % jejího obratu za používání obchodního jména GE. Pro výpočet poplatků smlouva stanovila zejména postup, podle kterého měla společnost GE Healthcare předat společnosti M. informace o cenách, jakož i o způsobech ověření uvedeného výpočtu posledně uvedenou společností.

5. Mimoto společnost M. poskytla společnosti GE Healthcare nezpoplatněnou nevýhradní licenci opravňující společnost GE Healthcare k tomu, aby ochrannou známkou podle svého uvážení označovala produkty, které používá, jedná-li se o rutinní zkoušky, vzorky zboží, šrot nebo odpad. Společnost GE Healthcare mohla rovněž používat ochrannou známku bez povinnosti hradit licenční poplatky také na výrobcích používaných ve styku s jinou společností (v rámci skupiny), která je oprávněna používat tuto licenci za obdobných podmínek, jako stanoví licenční smlouva.

6. Podle předkládajícího soudu měla společnost M. na základě licenční smlouvy rozsáhlá práva kontroly a v případě porušení norem kvality právo na okamžité vypovězení smlouvy.

7. Při celní kontrole týkající se období od roku 2007 do roku 2009 hlavní celní úřad v Düsseldorfu zejména konstatoval, že společnost GE Healthcare od společnosti náležející do skupiny GE odebírala zboží pocházející ze třetí země, ale neoprávněně neuváděla licenční poplatky při určení celní hodnoty uvedeného zboží. V důsledku toho hlavní celní úřad v Düsseldorfu vydal rozhodnutí o dodatečném vyměření nezaplaceného dovozního cla.

8. Společnost GE Healthcare clo zaplatila a požádala o jeho vrácení v souladu s postupem stanoveným v článku 236 celního kodexu. Žádost byla odůvodněna tím, že licenční poplatky zaplacené na základě licenční smlouvy nepředstavují licenční poplatky přičítané k celní hodnotě dováženého zboží na základě čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu. Podle společnosti GE Healthcare se totiž uvedené poplatky nevztahují k dováženému zboží a v žádném případě nepředstavují „podmínku prodeje zboží“ ve smyslu uvedeného článku.

9. Hlavní celní úřad v Düsseldorfu uvedenou žádost zamítl a společnost GE Healthcare podala k předkládajícímu soudu opravný prostředek „Revision“.

8 — Podle přílohy licenční smlouvy jde o obrazovou ochrannou známku GE doprovázenou slogany „We Bring Good Things to Life“ a „Imagination at Work“.

10. Vzhledem k tomu, že předkládající soud měl za to, že řešení sporu závisí na výkladu ustanovení celního kodexu a prováděcího nařízení, rozhodl se přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1. Mohou se licenční poplatky ve smyslu čl. 32 odst. 1 písm. c) [celního kodexu] započítat do celní hodnoty, ačkoli ani v době uzavření smlouvy, ani v době rozhodné pro vznik celního dluhu, který v projednávané věci vyplývá z čl. 201 odst. 2 a čl. 214 odst. 1 celního kodexu, nelze určit, zda vznikne dluh ve výši licenčních poplatků?

2. V případě kladné odpovědi na první otázku: mohou se licenční poplatky za ochrannou známku ve smyslu čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu vztahovat na dovážené zboží, ačkoli jsou odváděny také za služby a používání hlavní části obchodního názvu společné skupiny?

3. V případě kladné odpovědi na druhou otázku: mohou být licenční poplatky za ochrannou známku ve smyslu čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu podmínkou prodeje dováženého zboží určeného k vývozu do Společenství ve smyslu čl. 32 odst. 5 písm. b) celního kodexu, ačkoli od podniku, který je ve spojení s prodávajícím a kupujícím, bylo jejich zaplacení požadováno a potvrzeno tímto podnikem?

4. V případě kladné odpovědi na třetí otázku a v případě, že licenční poplatky se jako v projednávané věci vztahují zčásti na dovážené zboží a zčásti na služby poskytované po jejich dovozu: má přiměřené rozvržení nákladů pouze na základě objektivních a měřitelných údajů podle čl. 158 odst. 3 [prováděcího] nařízení […], a v souladu s vysvětlivkami k čl. 32 odst. 2 celního kodexu uvedenými v příloze 23 [prováděcího] nařízení za následek to, že může být upravena pouze celní hodnota podle článku 29 celního kodexu, anebo je v případě, kdy celní hodnotu podle článku 29 celního kodexu nelze určit, možné při určování celní hodnoty postupem, který stanoví článek 31 celního kodexu, použít rozvržení nákladů stanovené v čl. 158 odst. 3 prováděcího nařízení za předpokladu, že by tyto náklady nebyly zohledněny jiným způsobem?“

II – Řízení před Soudním dvorem

11. K těmto otázkám podaly písemná vyjádření účastnice původního řízení, německá vláda a italská vláda, jakož i Evropské komise. Na závěr písemné části řízení měl Soudní dvůr za to, že má k dispozici dostatečné informace pro rozhodnutí bez jednání v souladu s čl. 76 odst. 2 svého jednacího řádu.

III – Analýza

A – *Úvodní úvahy*

12. Právní úprava Unie týkající se určování celní hodnoty dováženého zboží zavádí spravedlivý, jednotný a nestranný systém, který vylučuje používání svévolných nebo smyšlených celních hodnot [9].

13. Celní hodnota tedy musí odrážet skutečnou hospodářskou hodnotu dováženého zboží, a proto musí zohledňovat veškeré prvky tohoto zboží, které mají hospodářskou hodnotu [10].

9 — V tomto smyslu viz zejména rozsudky ze dne 20. listopadu 2003, Kyocera (C-152/01, EU:C:2003:623, bod 35), ze dne 16. listopadu 2006, Compaq Computer International Corporation (C-306/04, EU:C:2006:716, bod 30), ze dne 12. prosince 2013, Christodoulou a další (C-116/12, EU:C:2013:825, bod 36), a ze dne 16. června 2016, EURO 2004. Hungary (C-291/15, EU:C:2016:455, bod 23).

10 — Viz zejména rozsudky ze dne 16. listopadu 2006, Compaq Computer International Corporation (C-306/04, EU:C:2006:716, bod 30), ze dne 12. prosince 2013, Christodoulou a další (C-116/12, EU:C:2013:825, bod 40) a ze dne 16. června 2016, EURO 2004. Hungary (C-291/15, EU:C:2016:455, bod 26).

14. Na základě článku 29 celního kodexu je celní hodnotou dováženého zboží hodnota transakce, tj. cena, která byla nebo má být skutečně zaplacena za zboží prodané k vývozu na celní území Společenství, případně upravená podle článku 32 téhož kodexu [11].

15. Článek 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu uvádí, že při určení celní hodnoty „podle článku 29“ se k ceně, která byla nebo má být za dovážené zboží skutečně zaplacena, připočtou „licenční poplatky týkající se hodnoceného zboží, kter[é] musí platit kupující přímo nebo nepřímo jako podmínku prodeje hodnoceného zboží, pokud tyto poplatky nejsou zahrnuty v ceně, která byla nebo má být skutečně zaplacena“.

16. V souladu s čl. 157 odst. 1 prováděcího nařízení se „licenčními poplatky“ pro účely čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu rozumí platby, které je nutno zaplatit za využití práv týkajících se „prodeje zboží dováženého za účelem vývozu (zejména ochranné známky, užitné vzory)“ nebo „použití nebo dalšího prodeje dováženého zboží (zejména autorská práva, výrobní postupy neoddělitelně obsažené v dováženém zboží)“.

17. Článek 157 odst. 2 prováděcího nařízení uvádí podmínky použití čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu v tom smyslu, že licenční poplatky smí být přičteny k ceně, která byla nebo má být skutečně zaplacena za dovážené zboží, pouze pokud „se platba týká hodnoceného zboží“ a „je podmínkou pro prodej tohoto zboží“.

18. Z toho plyne, že úprava vyžadovaná čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu, která se týká zaplacení licenčních poplatků, je podmíněna splněním následujících tří kumulativních podmínek tj. licenční poplatky nesmějí být obsaženy v ceně, která byla nebo má být skutečně zaplacena, tyto poplatky se musí týkat dováženého zboží a zaplacení uvedených licenčních poplatků kupujícím je podmínkou pro prodej dováženého zboží.

19. Ve věci v původním řízení není první z uvedených podmínek předmětem otázek položených předkládajícím soudem. Je totiž nesporné, že společnost GE Healthcare nezahrnula licenční poplatky týkající se používání ochranné známky, která je předmětem licenční smlouvy, jež jí pojí se společností M., do celní hodnoty zboží dováženého ze třetí země [12].

20. Naproti tomu druhé dvě podmínky týkající se jednak „vztahu“ mezi licenčními poplatky za ochrannou známku a dováženým zbožím a jednak povinnosti uvedené poplatky zaplatit jako „podmínky pro prodej“ uvedeného zboží jsou jádrem prvních tří otázek položených předkládajícím soudem.

21. Podstatou prvních dvou otázek položených předkládajícím soudem je určení, zda se licenční poplatky „týkají“ dováženého zboží, přestože nelze určit, v okamžiku uzavření licenční smlouvy či v okamžiku vzniku celního dluhu, zda licenční poplatky budou muset být zaplaceny, přičemž se tyto poplatky platí rovněž ze služeb poskytovaných společností GE Healthcare dalším podnikům a za používání obchodního jména skupiny GE. Třetí otázkou se – s výhradou kladné odpovědi na první dvě otázky – předkládající soud táže, zda licenční poplatky za ochrannou známku představují „podmínku pro prodej“ dováženého zboží, když je ve věci v původním řízení vyžaduje podnik spojený jak s kupujícím, tak s prodávajícím uvedeného zboží a jsou zaplaceny ve prospěch téhož podniku. Jak

11 — V tomto smyslu viz rozsudky ze dne 16. listopadu 2006, Compaq Computer International Corporation (C-306/04, EU:C:2006:716, bod 19), ze dne 12. prosince 2013, Christodoulou a další (C-116/12, EU:C:2013:825, body 38, 44 a 50), ze dne 21. ledna 2016, Valsts ieņēmumu dienests (C-430/14, EU:C:2016:43, bod 15), a ze dne 16. června 2016, EURO 2004. Hungary (C-291/15, EU:C:2016:455, bod 24).

12 — Otázka, zda je správné, že společnost GE Healthcare původně nezahrnula uvedené licenční poplatky do celní hodnoty dováženého zboží, závisí na splnění dalších podmínek uvedených v čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu.

bude uvedeno dále, analýza této otázky vyžaduje zejména výklad článku 160 prováděcího nařízení, který v podstatě uvádí, že jestliže kupující dováženého zboží platí licenční poplatky třetí osobě, považují se uvedené poplatky za podmínku pro prodej uvedeného zboží pouze v případě, že prodávající nebo osoba, která je s ním ve spojení, platbu této třetí osobě od kupujícího vyžaduje.

22. Pouze v případě, že odpověď na třetí otázku je také kladná, se předkládající soud čtvrtou otázkou táže, zda úprava stanovená v čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu, spočívající podle čl. 158 odst. 3 prováděcího nařízení v přiměřeném rozvržení mezi licenční poplatky týkající se dováženého zboží na jedné straně a licenční poplatky týkající se služeb poskytovaných společností GE Healthcare na druhé straně, může být provedena, pouze pokud může být celní hodnota určena na základě hodnoty transakce podle článku 29 celního kodexu, ale nikoli na základě podpůrného postupu stanoveného v článku 31 celního kodexu, na který článek 32 uvedeného kodexu výslovně neodkazuje.

23. S ohledem na tato upřesnění je třeba provést postupnou analýzu uvedených otázek.

B – *K prvním dvěma předběžným otázkám – týkají se licenční poplatky za ochrannou známku dováženého zboží?*

24. Podstatou otázky předkládajícího soudu je zaprvé, zda se licenční poplatky „týkají“ dováženého zboží ve smyslu čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu, přestože není jisté, zda v okamžiku uzavření licenční smlouvy či v okamžiku vzniku celního dluhu budou muset být tyto poplatky zaplaceny. Zadruhé má předkládající soud pochybnosti ohledně toho, zda uvedené licenční poplatky mohou splňovat tuto podmínku, také když jsou zaplaceny nejen za uvádění dováženého zboží na trh, ale rovněž ze služeb poskytovaných společností GE Healthcare dalším podnikům a za používání obchodního jména skupiny GE.

25. Zatímco společnost GE Healthcare má za to, že takové okolnosti vylučují možnost mít za to, že licenční poplatky se týkají dováženého zboží, takže úprava podle čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu nemůže být provedena, všichni ostatní zúčastnění mají opačný názor.

26. Osobně považuji za důležité především připomenout, že v kontextu žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce přísluší výhradně předkládajícímu soudu, a nikoli Soudnímu dvoru, aby posoudil skutkové okolnosti sporu v původním řízení, a zejména podmínky licenční smlouvy uzavřené mezi společnostmi GE Healthcare a M.

27. V tomto ohledu z vysvětlení předkládajícího soudu vyplývá, že podle uvedené smlouvy, zatímco dovážené zboží opatřené ochrannou známkou je uváděno na trh třetími podniky náležejícími do skupiny GE na základě platby licenčních poplatků společností GE Healthcare, posledně uvedená může rovněž dovážené zboží opatřené ochrannou známkou bez povinnosti hradit licenční poplatky použít ve styku s jinou společností, zejména pro zkušební účely, jako demonstrační přístroje, jako šrot či odpad, nebo za účelem prodeje tohoto zboží jiným společnostem skupiny GE, které jsou stejně jako společnost GE Healthcare povinny hradit licenční poplatky. Navíc podle předkládajícího soudu je částka licenčních poplatků za ochrannou známku stanovena v závislosti na ročním obratu společnosti GE Healthcare, přičemž obrat obsahuje rovněž služby poskytované uvedenou společností za pomoci dováženého zboží.

28. Uvedené skutečnosti tedy vzbuzují u předkládajícího soudu pochybnosti ohledně toho, zda se licenční poplatky týkají dovozu zboží. Na jedné straně totiž zaplacení poplatků závisí na používání zboží, tedy na operaci následující po dovozu zboží, přičemž v tomto okamžiku již celní dluh vznikl a dotčené zboží již bylo uvedeno do oběhu. Na druhé straně částka licenčních poplatků, která má být zaplacena, není stanovena na základě ceny jednotlivého dováženého zboží.

29. Ohledně prvního bodu ze spisu plyne, že povinnost zaplatit licenční poplatky za používání ochranné známky označující dovážené zboží společností GE Healthcare je stanovena v licenční smlouvě, s výjimkou konkrétních případů uvedených v bodě 27 výše, které vedou k osvobození od licenčních poplatků. Uvedené licenční poplatky se tedy týkají dováženého zboží, i když jejich přesná částka nebyla stanovena v okamžiku uzavření licenční smlouvy či později, při podání celního prohlášení či v okamžiku vzniku celního dluhu.

30. Jak správně uvedla německá vláda a Komise, čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu mezi podmínky svého uplatnění neřadí, aby částka licenčních poplatků, které má kupující dováženého zboží zaplatit, byla určena již v okamžiku vzniku celního dluhu.

31. Ustanovení prováděcího nařízení potvrzují, že pozdější úprava ceny, která má být zaplacena, po vzniku celního dluhu je skutečně možná. Podle čl. 156a odst. 1 prováděcího nařízení tedy celní orgány na požádání zúčastněné osoby mohou povolit, aby některé položky, které se připočítávají k ceně, která byla nebo má být skutečně zaplacena, a které nebylo možné určit v okamžiku vzniku celního dluhu, byly vypočteny na základě vhodných a specifických kritérií. Navíc článek 254 prováděcího nařízení celním orgánům umožňuje na žádost deklaranta přijmout celní prohlášení s návrhem na propuštění do volného oběhu, které podle článku 257 prováděcího nařízení může obsahovat předběžný údaj o celní hodnotě. Toto prohlášení může být později doplněno, nebo nahrazeno, za podmínek stanovených v článcích 256, 257 a 259 uvedeného nařízení.

32. Ostatně, kdyby nebylo možné mít za to, že se licenční poplatky týkají dováženého zboží, jelikož jejich výše nebyla určena v okamžiku vzniku celního dluhu, taková situace by poškozovala užitečný účinek čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu. Jak totiž plyne z bodu 14 komentáře č. 3 Výboru pro celní kodex (oddělení celní hodnoty) o dopadu licenčních poplatků na celní hodnotu, uvedené licenční poplatky se obecně vypočítávají po dovozu zboží, které má být hodnoceno [13]. Tato okolnost vyžaduje právě buď odložit konečné určení celní hodnoty, zejména podle článku 257 prováděcího nařízení, nebo provést úpravu stanovenou v článku 156a uvedeného nařízení.

33. Podle mého názoru z toho plyne, že čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu nevyžaduje, aby částka licenčních poplatků za ochrannou známku byla určena nejpozději v okamžiku vznik celního dluhu, aby mohla být uplatněna úprava celní hodnoty dováženého zboží podle uvedeného článku.

34. Ohledně druhého bodu, který se týká okolnosti, podle které na základě licenční smlouvy je částka licenčních poplatků, které mají být zaplaceny, stanovena nezávisle na ceně jednotlivého dovezeného zboží, mám za to, že to neumožňuje vyloučit, že se licenční poplatky za ochrannou známku týkají dováženého zboží.

35. Je pravda, že podle čl. 161 prvního pododstavce prováděcího nařízení, jestliže výpočet licenčních poplatků *vychází z ceny* dováženého zboží, má se, pokud se neprokáže opak, za to, že se platba licenčních poplatků týká daného zboží.

36. Uvedené ustanovení nicméně neznamená, že v případě, kdy – jako ve věci v původním řízení – licenční poplatek není určen v závislosti na ceně jednotlivého dováženého zboží, je jakýkoli vztah mezi tímto licenčním poplatkem a dováženým zbožím vyloučen.

13 — Pro úplnost připomínám, že Výbor pro celní kodex byl založen s cílem zajistit úzkou a účinnou spolupráci mezi členskými státy a Komisí v dané oblasti. Podle článku 249 celního kodexu může výbor posoudit jakoukoliv otázku týkající se celních předpisů, kterou mu přednese jeho předseda, a to buď z vlastního podnětu, nebo na žádost zástupce některého členského státu. Oznámení či rozhodnutí výboru nejsou právně závazná, ale představují významné prostředky pro zajištění jednotného uplatňování celního kodexu celními orgány členských států a mohou jako taková být považována za platné prostředky pro výklad uvedeného kodexu [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 11. května 2006, Friesland Coberco Dairy Foods (C-11/05, EU:C:2006:312, body 39 a 40), ze dne 22. května 2008, Ecco Sko (C-165/07, EU:C:2008:302, bod 47), jakož i ze dne 6. února 2014, Humeau Beaupréau (C-2/13, EU:C:2014:48, bod 51)].

37. Z článku 161 druhého pododstavce prováděcího nařízení totiž plyne, že licenční poplatky se „mohou týkat hodnoceného zboží“ i „v případě, že se vypočítávají nezávisle na ceně dováženého zboží“.

38. V projednávané věci je přitom nesporné, že částka licenčních poplatků, která má být zaplacena, odpovídá procentuálnímu podílu obratu dosaženého prodejem dováženého zboží označeného ochrannou známkou, která je předmětem licenční smlouvy. Poplatky jsou tedy placeny jako protiplnění za používání ochranné známky označující dovážené zboží.

39. Tato situace odpovídá dvěma kritériím uvedeným v článku 159 prováděcího nařízení, která upřesňují – v konkrétním kontextu ochranných známek – podmínku týkající se „vztahu“, který musí mít placení licenčních poplatků za ochrannou známku s dováženým zbožím. Uvedený článek tedy specifikuje, že licenční poplatek týkající se práva používat ochrannou známku se přičítá k ceně, která byla nebo má být skutečně zaplacena za dovážené zboží, „jestliže se licenční poplatky týkají zboží, které bylo po dovozu v nezměněném stavu opět prodáno nebo bylo podrobeno menším úpravám po dovozu“, a pokud „se toto zboží prodává s ochrannou známkou, za niž se platí licenční poplatky, připevněnou před dovozem nebo po něm“.

40. Právě ve věci v původním řízení vykazuje zaplacení licenčních poplatků „vztah“ s dováženým zbožím opatřeným ochrannou známkou, a konkrétněji s ročním ziskem dosaženým z prodeje uvedeného zboží [14].

41. Jak tvrdí německá vláda, skutečnost, že licenční poplatky se částečně mohou týkat rovněž poskytování služeb po dovozu uvedeného zboží, nebo v malé míře používání obchodního jména společnosti GE, neznamená, že jsou licenční poplatky zbaveny *jakéhokoli* vztahu k dováženému zboží ve smyslu čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu.

42. Ve skutečnosti, jak správně poznamenaly německá vláda a Komise, předvídá prováděcí nařízení situaci, kdy je rozvržení licenčních poplatků nezbytné v rozsahu, v němž se týkají pouze části dováženého zboží. Podle čl. 158 odst. 3 uvedeného nařízení totiž, „[j]estliže se licenční poplatky vztahují částečně na dovážené zboží a částečně na jiné složky nebo součásti, které byly po dovozu ke zboží připojeny, nebo na služby poskytnuté po dovozu, provede se přiměřené rozvržení nákladů pouze na základě objektivních a měřitelných údajů v souladu s vysvětlivkami k čl. 32 odst. 2 [celního] kodexu uvedenými v příloze 23 [prováděcího nařízení]“.

43. Článek 158 odst. 3 prováděcího nařízení tedy předpokládá, že podmínka stanovená v čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu je splněna, i když se licenční poplatky týkají pouze části dováženého zboží. V takovém případě se úprava celní hodnoty uvedeného zboží zakládá na objektivních a měřitelných údajích, které umožňují určit částku licenčních poplatků týkajících se výhradně dováženého zboží, při vyloučení dalších skutečností či následných transakcí, včetně poskytování služeb, které se netýkají dovozu zboží.

44. Z toho plyne, že podmínka, podle které na základě čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu se licenční poplatky musí týkat dováženého hodnoceného zboží, je splněna, i když se uvedené licenční poplatky týkají výhradně části dováženého zboží.

14 — Podle vyjádření německé vlády se jeví, že přijetí tohoto způsobu výpočtu licenčních poplatků za ochrannou známku v závislosti na zisku dosaženém z prodeje dováženého zboží má zajistit vyvážené rozdělení rizik mezi majitele ochranné známky a držitele licence, přičemž posledně uvedený by neměl nést riziko, že bude muset předem zaplatit licenční poplatky v závislosti na kupní ceně zboží nebo počtu zakoupených jednotek, aniž by věděl, zda jejich prodejem dosáhne zisku. Proto rovněž v kontextu licenční smlouvy dotčené ve věci v původním řízení je dovážené licenční zboží používané zejména jako prodejní vzorky, pro zkušební účely nebo které je neprodejné, od licenčních poplatků osvobozeno.

45. Proto navrhuji, aby Soudní dvůr odpověděl na první dvě předběžné otázky následovně. Na jedné straně čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu musí být vykládán v tom smyslu, že pro účely provedení úpravy celní hodnoty dováženého zboží opatřeného ochrannou známkou podle uvedeného článku nevyžaduje, aby částka licenčních poplatků za uvedenou ochrannou známku byla určena již v okamžiku vzniku celního dluhu. Na druhé straně čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu připouští, že licenční poplatky za ochrannou známku se „týkají" dováženého zboží opatřeného uvedenou ochrannou známkou ve smyslu uvedeného článku a ve smyslu čl. 157 odst. 2 prováděcího nařízení, i když se uvedené licenční poplatky týkají pouze části uvedeného zboží.

C – *Ke třetí předběžné otázce – představuje zaplacení licenčních poplatků za ochrannou známku „podmínku pro prodej" dováženého zboží?*

46. Třetí otázkou – a s výhradou kladné odpovědi na první dvě otázky – se předkládající soud táže, zda licenční poplatky představují „podmínku pro prodej" dováženého zboží ve smyslu čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu, přestože jsou ve věci v původním řízení vyžadovány podnikem spojeným jak s kupujícím, tak s prodávajícím uvedeného zboží a jsou zaplaceny ve prospěch téhož podniku.

47. Připomínám, že podle čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu se licenční poplatky připočtou k celní hodnotě dováženého zboží, pokud je kupující „musí" platit přímo nebo nepřímo jako „podmínku prodeje" hodnoceného zboží. Článek 157 odst. 2 prováděcího nařízení tuto podmínku převzal.

48. Ani čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu, ani čl. 157 odst. 2 prováděcího nařízení však neuvádí, co se rozumí pojmem „podmínka prodeje/pro prodej" dováženého zboží.

49. V bodě 12 komentáře č. 3 Výboru pro celní kodex (oddělení celní hodnoty) o dopadu licenčních poplatků na celní hodnotu se uvádí, že jde o to, zda má prodávající v úmyslu prodat zboží, aniž by byly zaplaceny licenční poplatky. Tato podmínka může být explicitní či implicitní, aniž by to nutně vyplývalo z ustanovení licenční smlouvy.

50. Jak již bylo uvedeno, ačkoli nejsou právně závazná, oznámení či rozhodnutí výboru představují významné prostředky pro zajištění jednotného uplatňování celního kodexu celními orgány členských států a mohou, jako taková, být považována za platné prostředky pro výklad uvedeného kodexu [15].

51. Podle mého názoru je totiž zcela správné mít za to, že zaplacení licenčního poplatku představuje „podmínku pro prodej" dováženého zboží, pokud prodávající (nebo osoba, která je s ním ve spojení) nemá v úmyslu prodávat zboží, aniž by byl zaplacen licenční poplatek, nebo – jinými slovy – pokud kupující nemůže zakoupit dovážené zboží bez zaplacení licenčního poplatku [16].

52. Předkládajícímu soudu přísluší, aby s ohledem na všechny dokumenty, a zejména na licenční smlouvu a smlouvy o prodeji zboží, a na okolnosti věci v původním řízení posoudil splnění uvedené podmínky.

53. V tomto ohledu uvádím, že třetí otázka položená předkládajícím soudem vychází z předpokladu, že uvedená podmínka stanovená v čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu a v čl. 157 odst. 2 prováděcího nařízení může *a priori* být splněna.

15 — Viz poznámku pod čarou 13 výše.

16 — Viz rovněž bod 1 komentáře č. 11 Výboru pro celní kodex (oddělení celní hodnoty) o uplatnění čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu ve vztahu k licenčním poplatkům zaplaceným třetí osobě podle článku 160 nařízení (EHS) č. 2454/93.

54. Předkládající soud se nicméně táže, zda věc v původním řízení, která je charakterizována třístranným vztahem (kupující-držitel licence, prodávající a poskytovatel licence) v rámci téže skupiny společností, odpovídá situaci uvedené v článku 160 prováděcího nařízení. Podle uvedeného ustanovení totiž, „[j]estliže kupující platí licenční poplatky *třetí osobě*, považují se podmínky čl. 157 odst. 2 [prováděcího nařízení] za splněné pouze v případě, že prodávající nebo *osoba, která je s ním ve spojení*, platbu této třetí osobě od kupujícího vyžaduje [17]“.

55. Ve věci v původním řízení je nesporné, že příjemcem částky zaplacených licenčních poplatků je stejný subjekt, který od společnosti GE Healthcare vyžaduje, aby je zaplatila.

56. Z pohledu výkladu článku 160 prováděcího nařízení jde o to, zda „třetí osoba“, která je příjemcem, a „osoba spojená“ s prodávajícím mohou skutečně být jednou a toutéž osobou. Je-li tak tomu v praxi, lze podmínkou stanovenou v čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu a v čl. 157 odst. 2 prováděcího nařízení, podle které zaplacení licenčního poplatku musí být „podmínkou pro prodej“ dováženého zboží, považovat za splněnou.

57. Mimo žalobkyně v původním řízení, která se v zásadě opírá o německé znění článku 160 prováděcího nařízení a která má v konečném důsledku za to, že uvedený článek se použije pouze na čtyřstranné vztahy v nichž je „třetí osoba“ někdo odlišný od kupujícího, prodávajícího a od „osoby s ním spojené“, mají účastníci řízení, kteří předložili písemná vyjádření, za to, že ani celní kodex, ani prováděcí nařízení nevylučují, aby příjemce platby licenčních poplatků a osoba spojená s prodávajícím dováženého zboží byli jeden a tentýž subjekt nebo jedna a tatáž osoba.

58. Jsem stejného názoru.

59. Především je třeba uvést, že předkládající soud se Soudního dvora netáže na povahu vztahů či intenzitu spojení, které musí udržovat prodávající a osoba „s ním spojená“. Předpokládá totiž, že společnost M. je spojená s prodávajícím(i) zboží dováženého společností GE Healthcare, protože všechny uvedené společnosti náleží do skupiny GE a jsou přímo nebo nepřímo kontrolovány její mateřskou společností.

60. S ohledem na skutečnosti předložené předkládajícím soudem se mi uvedený předpoklad jeví správný. Z článku 143 odst. 1 písm. f) prováděcího nařízení, který je relevantní pro výklad ustanovení celního kodexu a prováděcího nařízení týkajících se celní hodnoty zboží, totiž plyne, že se za osoby ve spojení považují osoby, „jež obě přímo nebo nepřímo kontroluje třetí osoba“.

61. Dále, jak uvedla německá vláda, německé znění článku 160 prováděcího nařízení, v rozsahu, v němž ve své druhé části odkazuje na třetí osobu, jak na prodávajícího, tak na osobu s ním spojenou [18], by mohlo být vykládáno tak, jak navrhuje žalobkyně v původním řízení.

62. Podle ustálené judikatury však nemůže formulace použitá v jedné z jazykových verzí ustanovení unijního práva sloužit jako jediný základ pro výklad tohoto ustanovení ani jí nemůže být přiznána přednostní povaha vzhledem k jiným jazykovým verzím. Ustanovení unijního práva totiž musí být vykládána a používána jednotně na základě znění vypracovaných ve všech jazycích Unie. V případě rozdílů mezi různými jazykovými verzemi předpisu unijního práva musí být dotčené ustanovení vykládáno podle celkové systematiky a účelu právní úpravy, jejíž je součástí [19].

17 — Kurziva provedena autorem tohoto stanoviska.

18 — Německé znění článku 160 prováděcího nařízení zní takto: „Zahlt der Käufer eine Lizenzgebühr an *einen Dritten*, so gelten die Voraussetzungen des Artikels 157 Absatz 2 nur dann als erfüllt, wenn der Verkäufer oder eine mit diesem verbundene Person die Zahlung *an diese dritte Person* vom Käufer verlangt“ (kurziva provedena autorem tohoto stanoviska).

19 — Viz zejména rozsudky ze dne 15. listopadu 2012, Kurcums Metal (C-558/11, EU:C:2012:721, bod 48), a ze dne 9. dubna 2014, GSV (C-74/13, EU:C:2014:243, bod 27).

63. Žádné další jazykové znění článku 160 prováděcího nařízení neobsahuje druhý odkaz na „třetí osobu“, které se platí licenční poplatky [20].

64. To však není rozhodující. Povinnost kupujícího provést „platbu“ (v angličtině „that payment“) se totiž zjevně týká zaplacení licenčních poplatků, které musí kupující uskutečnit ve prospěch „třetí osoby“.

65. Skutečnost, že osoba spojená s prodávajícím není kvalifikována jako „třetí osoba“ ve smyslu článku prováděcího nařízení neznamená, že platba licenčních poplatků nepředstavuje „podmínku pro prodej“ dováženého zboží ve smyslu čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu.

66. Podle mého názoru totiž tolik nezáleží na tom, ve prospěch které osoby jsou licenční poplatky placeny, ale – jak již bylo uvedeno – na tom, zda kupující dováženého zboží může dovážené zboží od prodávajícího získat bez zaplacení licenčních poplatků či nikoli. Jinými slovy, zda se jedná o trojstranný či čtyřstranný vztah není určující, pokud prodávající či osoba s ním spojená nějakým způsobem vyžaduje od kupujícího dováženého zboží zaplacení licenčních poplatků. V konečném důsledku jde o to, zda je osoba spojená s prodávajícím v postavení, které jí umožňuje omezovat nebo kontrolovat kupujícího nebo prodávajícího, aby zajistila, že zboží opatřené ochrannou známkou, které je předmětem licenční smlouvy, bude dováženo pouze při zaplacení licenčních poplatků za ochrannou známku.

67. Samozřejmě pokud je kupující povinen zaplatit licenční poplatky prodávajícímu dováženého zboží, kritérium „podmínky pro prodej“ ve smyslu čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu je splněno a otázka, zda se použije článek 160 prováděcího nařízení, nevyvstane. Stejně tak, pokud musí být platba licenčních poplatků provedena ve prospěch osoby spojené s prodávajícím, aby prodávající souhlasil s dodáním zboží kupujícímu, lze mít za to, že tato platba představuje „podmínku pro prodej“ uvedeného zboží.

68. Za situace ve věci v původním řízení, kdy se jeví, že v rámci nadnárodní skupiny společností, propojených mezi sebou, je povinnost zaplatit licenční poplatky za ochrannou známku vyžadována osobou spojenou s prodávajícím ve prospěch téže osoby spojené s prodávajícím, lze také předpokládat, že prodávající dodává zboží opatřené ochrannou známkou kupujícímu, pouze protože posledně uvedený musí zaplatit licenční poplatky za ochrannou známku osobě spojené s uvedeným prodávajícím.

69. Tento výklad je potvrzen bodem 13 komentáře č. 3 Výboru pro celní kodex (oddělení celní hodnoty) o dopadu licenčních poplatků na celní hodnotu, podle kterého prodávající zboží – nebo osoba s ním spojená – může být považován za osobu, která od kupujícího vyžaduje zaplacení licenčních poplatků, jestliže je zboží v nadnárodní skupině nakoupeno od jedné provozovny skupiny, ale poplatky musí být zaplaceny jiné provozovně téže skupiny.

70. Jak v podstatě tvrdí německá vláda a italská vláda, pouze takový výklad umožňuje zajistit, že se vztahy mezi dceřinými společnostmi nadnárodní skupiny společností, v jejímž rámci dceřiné společnosti podléhají vnitřním směrnicím mateřské společnosti na základě strategického obchodního modelu, nevymaní z působnosti čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu.

20 — Viz zejména, kromě francouzského znění, znění článku 160 prováděcího nařízení ve španělském jazyce „[…], vendedor, o una persona vinculada al mismo, pide al comprador que efectúe dicho pago“, v anglickém jazyce „When the buyer pays royalties or licence fees to a third party, the conditions provided for in Article 157 (2) shall not be considered as met unless the seller or a person related to him requires the buyer to make that payment“, v italském jazyce „[…] se il venditore o una persona ad esso legata chiede all'acquirente di effettuare tale pagamento“, v portugalském jazyce „[…] vendedor o uma persoa a este vinculada pedir ao comprador para efectuar esse pagamento“ a ve finském jazyce „myyjä tai myyjään etuyhteydessä oleva henkilö pyytää ostajaa suosittamaan tämään maskun“.

71. V projednávané věci předkládající soud potvrdil, že společnost M., poskytovatel licence, spojená s prodávajícími náležejícími do skupiny GE, má rozsáhlá práva kontroly ve vtahu ke společnosti GE Healthcare.

72. Je pravda, že v situaci, jako je situace ve věci v původním řízení, může kupující do jisté míry využít soutěže mezi prodávajícími ze stejné skupiny, neboť se pro účely dovozu zboží opatřeného ochrannou známkou může obrátit na více dodavatelů.

73. Přitom podle čl. 159 třetí odrážky prováděcího nařízení se licenční poplatky za poskytnutí práva použít ochrannou známku přičtou k ceně, která byla nebo má být za zboží skutečně zaplacena, jestliže „kupující si nemůže zboží obstarat u jiného dodavatele, který není s prodávajícím ve spojení“.

74. Tato podmínka je podle mého názoru splněna a úprava stanovená v čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu musí být provedena, jelikož – a o tom jsem přesvědčen a lze to předpokládat, ale předkládajícímu soudu to přísluší ověřit s ohledem na veškeré skutečnosti ve spisu – uvedení dodavatelé jsou sami vázáni vnitřními směrnicemi skupiny společností a mohou prodat zboží kupujícímu, pouze pokud kupující zaplatí licenční poplatky za ochrannou známku. V rozsahu, v němž byla licenční smlouva uzavřena s jinou společností skupiny před prodejem zboží opatřeného ochrannou známkou, lze totiž rovněž předpokládat, že dodavatelé uvedeného zboží souhlasili s prodejem zboží kupujícímu pouze proto, že kupující je již vázám licenční smlouvou.

75. Skutečnost uvedená žalobkyní v původním řízení, že částka licenčních poplatků není známa v okamžiku dovozu zboží a vzniku celního dluhu, neboť závisí na obratu dosaženém společností GE Healthcare prodejem dováženého zboží opatřeného ochrannou známkou třetím osobám, nic nemění na okolnosti, že licenční poplatky za uvedené zboží jsou splatné na základě licenční smlouvy. Lze tedy předpokládat, že v rámci téže skupiny společností by prodávající zboží nesouhlasil s dodáním zboží společnosti GE Healthcare, pokud by uvedená společnost nezaplatila uvedené licenční poplatky.

76. Konečně, pokud bychom přijali formální výklad článku 160 prováděcího nařízení, který navrhuje žalobkyně v původním řízení, mohly by za „podmínku pro prodej“ zboží ve smyslu čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu být považovány pouze licenční poplatky zaplacené kupujícím dováženého zboží podniku, který je vůči skupině společností považován za třetí osobu. Není mi přitom jasné, proč by uvedená podmínka nebyla splněna za totožných okolností pouze proto, že platba licenčních poplatků za ochrannou známku je provedena v rámci téže skupiny společností.

77. Podle mého názoru by takový formální výklad článku 160 prováděcího nařízení zbavil čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu části jeho užitečného účinku. Tento výklad by se totiž bez jakéhokoli hospodářského opodstatnění dotkl cíle sledovaného uvedeným článkem a obecněji ustanoveními celního kodexu týkajícími se celní hodnoty zboží, přičemž tento cíl spočívá v zajištění, že úprava ceny, která byla nebo má být zaplacena za dovážené zboží, umožňuje promítnout skutečnou hodnotu uvedeného zboží při zohlednění hospodářské hodnoty všech prvků, které je tvoří.

78. Navrhuji proto odpovědět na třetí předběžnou otázku takto: čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu, jakož i články 159 a 160 prováděcího nařízení musí být vykládány v tom smyslu, že zaplacení licenčních poplatků za ochrannou známku může představovat „podmínku pro prodej“ dováženého zboží, jestliže v rámci téže skupiny společností podnik, v jehož prospěch jsou uvedené licenční poplatky za ochrannou známku zaplaceny, je spojen jak s prodávajícím, tak s kupujícím uvedeného zboží a posledně uvedený musí zaplatit licenční poplatky za ochrannou známku na žádost prodávajícího nebo s ním spojeného podniku, aniž by mohl zboží odebrat od jiného dodavatele nespojeného s prodávajícím. Předkládajícímu soudu přísluší posoudit, zda jsou uvedené podmínky ve věci v původním řízení splněny.

D – *Ke čtvrté předběžné otázce – uplatní se úprava stanovená v článku 32 celního kodexu pouze na celní hodnotu určenou v souladu s článkem 29 celního kodexu?*

79. Podstatou čtvrté otázky předkládajícího soudu, položené pouze pro případ kladné odpovědi na předchozí otázku, je, zda úprava stanovená v čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu, spočívající podle čl. 158 odst. 3 prováděcího nařízení v přiměřeném rozvržení mezi licenční poplatky za ochrannou známku týkající se dováženého zboží na jedné straně a licenční poplatky týkající se služeb poskytovaných společností GE Healthcare na druhé straně, může být provedena, pouze pokud může být celní hodnota určena na základě hodnoty transakce podle článku 29 celního kodexu, ale nikoli na základě podpůrného postupu stanoveného v článku 31 celního kodexu, na který článek 32 uvedeného kodexu výslovně neodkazuje.

80. Pouze na základě žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce nelze porozumět ani původu otázce, ani užitečnosti odpovědi Soudního dvora.

81. Nicméně ze spisu a z vyjádření zúčastněných vyplývají informace užitečné pro formulaci odpovědi Soudního dvora. Z uvedených informací plyne, že za finanční rok 2009 byl hlavní celní úřad v Düsseldorfu informován o členění obratu společnosti GE Healthcare na část týkající se dováženého zboží opatřeného ochrannou známkou a část týkající se služeb poskytovaných uvedeným podnikem, a mohl uplatnit úpravu na základě čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu (a tedy zvýšit hodnotu transakce na základě článku 29 celního kodexu), odpovídající pouze procentnímu podílu obratu dosaženého z prodeje dováženého zboží.

82. Naproti tomu se jeví, že za řadu předchozích finančních roků hlavní celní úřad v Düsseldorfu neobdržel informace dostačující k tomu, aby mohl provést takovou úpravu hodnoty transakce. Vzhledem k tomu, že se hlavní celní úřad v Düsseldorfu nemohl opřít ani o článek 29 celního kodexu, ani – jak se jeví – o postup uvedený v článku 30 celního kodexu, uplatnil podpůrný postup pro určení celní hodnoty stanovený v článku 31 celního kodexu.

83. V rozsahu, v němž úvod článku 32 celního kodexu, který se týká prováděné úpravy, odkazuje výslovně pouze na určení „celní hodnoty podle článku 29“ celního kodexu, a nikoli na určení podle jeho článku 31, se předkládající soud v konečném důsledku táže, zda nemožnost určit hodnotu transakce kvůli tomu, že společnost GE Healthcare odmítla poskytnout všechny informace týkající se členění jejího obratu za dotčené finanční roky, brání hlavnímu celnímu úřadu v Düsseldorfu zvýšit celní hodnotu dováženého zboží opatřeného ochrannou známkou na základě údajů, kterými disponuje za finanční rok 2009.

84. S ohledem na uvedené údaje připomínám, že je nesporné, že celní hodnota dováženého zboží musí být přednostně určena na základě hodnoty transakce podle článku 29 celního kodexu. Pokud nemůže být podle uvedeného článku určena, určí se celní hodnota podle článku 30 celního kodexu. V případě, že nelze celní hodnotu dováženého zboží určit na základě posledně uvedeného článku, stanoví se celní hodnota podle ustanovení článku 31 celního kodexu. Tato tři ustanovení tedy mezi sebou mají vztah subsidiarity [21].

85. Jako podpůrný postup umožňuje čl. 31 odst. 1 celního kodexu určit celní hodnotu dováženého zboží „na základě údajů dostupných ve Společenství s použitím vhodných prostředků slučitelných se zásadami a obecnými ustanoveními“, zejména „[ustanovení] kapitoly [3 celního kodexu týkající se celní hodnoty zboží]“.

21 — Viz rozsudky ze dne 12. prosince 2013, Christodoulou a další (C-116/12, EU:C:2013:825, body 41 až 43), a ze dne 16. června 2016, EURO 2004. Hungary (C-291/15, EU:C:2016:455, body 27 až 29).

86. Tento odkaz na ustanovení kapitoly 3 celního kodexu znamená, že zásady a obecná ustanovení uvedené kapitoly, včetně článku 32 celního kodexu, se použijí i v případě, kdy je celní hodnota určena podle čl. 31 odst. 1 celního kodexu.

87. Jde tedy o uplatnění, v rámci uvedeného ustanovení, metod posouzení celní hodnoty s „přiměřenou pružností“ zejména při dodržení zásad upravujících určení uvedené hodnoty [22].

88. Toto připomenutí zásad kapitoly 3 celního kodexu znamená, že posouzení celní hodnoty vylučuje používání libovolných nebo smyšlených celních hodnot [23], což dále připomíná čl. 31 odst. 1 písm. f) celního kodexu.

89. V této souvislosti je tedy podle mého názoru možné, jak předvídá předkládající soud, přistoupit obdobně k rozvržení podle čl. 158 odst. 3 prováděcího nařízení, podle kterého, pokud „se licenční poplatky vztahují částečně na dovážené zboží a částečně […] na služby poskytnuté po dovozu, provede se přiměřené rozvržení nákladů pouze na základě objektivních a měřitelných údajů“. Jak uvedl předkládající soud, přísluší mu ověřit, zda existují „objektivní a měřitelné údaje“, na jejichž základě lze provést rozvržení podobné rozvržení podle čl. 158 odst. 3 prováděcího nařízení.

90. Zároveň musí určení celní hodnoty podle čl. 31 odst. 1 celního kodexu splňovat zásadu, podle které musí celní hodnota odrážet skutečnou hodnotu dováženého zboží při zohlednění všech prvků, které je tvoří a které mají hospodářskou hodnotu.

91. V případě, že podnik neposkytne celním orgánům členského státu veškeré informace týkající se jednoho nebo více finančních roků, které jsou nezbytné pro určení hodnoty transakce dováženého zboží opatřeného ochrannou známkou, mohou uvedené orgány s výhradou přezkumu ze strany vnitrostátních soudů použít postup podle čl. 31 odst. 1 celního kodexu a zohlednit údaje dostupné ve Společenství, které mají k dispozici, zejména údaje týkající se jiných finančních roků uvedeného podniku. V zásadě lze mít za to, že uvedené údaje jsou „objektivní a měřitelné“ ve smyslu čl. 158 odst. 3 prováděcího nařízení a že tedy umožňují přiměřeně provést rozvržení podle uvedeného článku. Jak správně uvedla Komise a německá vláda, jiné rozhodnutí by hospodářskému subjektu dalo neoprávněnou výhodu plynoucí z odmítnutí předat veškeré požadované informace umožňující správné určení celní hodnoty dováženého zboží.

92. Navrhuji proto Soudnímu dvoru konstatovat, že úprava podle čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu a přiměřené rozvržení na základě objektivních a měřitelných údajů podle čl. 158 odst. 3 prováděcího nařízení mezi licenční poplatky za ochrannou známku týkající se dováženého zboží na jedné straně a licenční poplatky týkající se služeb poskytovaných po dovozu na druhé straně mohou být provedeny, když celní hodnota zboží nemůže být určena na základě hodnoty transakce podle článku 29 celního kodexu, ale lze ji určit pouze na základě podpůrného postupu podle čl. 31 odst. 1 celního kodexu.

22 — V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. února 2008, Carboni e derivati (C-263/06, EU:C:2008:128, body 60 a 61).

23 — V tomto smyslu viz zejména rozsudek ze dne 28. února 2008, Carboni e derivati (C-263/06, EU:C:2008:128, bod 60).

IV – Závěry

93. S ohledem na výše uvedené úvahy navrhuji Soudnímu dvoru, aby na žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podanou Finanzgericht Düsseldorf (finanční soud v Düsseldorfu, Německo) odpověděl takto:

„1. Článek 32 odst. 1 písm. c) nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění nařízení Rady (ES) č. 1791/2006 ze dne 20. listopadu 2006 musí být vykládán v tom smyslu, že pro účely provedení úpravy celní hodnoty dováženého zboží opatřeného ochrannou známkou podle uvedeného článku nevyžaduje, aby částka licenčních poplatků za uvedenou ochrannou známku byla určena již v okamžiku vzniku celního dluhu.

2. Článek 32 odst. 1 písm. c) nařízení č. 2913/92, ve znění nařízení č. 1791/2006, musí být vykládán v tom smyslu, že připouští, že licenční poplatky za ochrannou známku se „týkají“ dováženého zboží opatřeného uvedenou ochrannou známkou ve smyslu uvedeného článku a ve smyslu čl. 157 odst. 2 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí nařízení č. 2913/92 , ve znění nařízení Komise (ES) č. 1792/2006 ze dne 23. října 2006 (dále jen „prováděcí nařízení“), i když se uvedené licenční poplatky týkají pouze části uvedeného zboží.

3. Článek 32 odst. 1 písm. c) nařízení č. 2913/92, ve znění nařízení č. 1791/2006, jakož i články 159 a 160 nařízení č. 2454/93, ve znění nařízení č. 1792/2006, musí být vykládány v tom smyslu, že zaplacení licenčních poplatků za ochrannou známku může představovat „podmínku pro prodej“ dováženého zboží, jestliže v rámci téže skupiny společností podnik, v jehož prospěch jsou uvedené licenční poplatky za ochrannou známku zaplaceny, je spojen jak s prodávajícím, tak s kupujícím uvedeného zboží a posledně uvedený musí zaplatit licenční poplatky za ochrannou známku na žádost prodávajícího nebo s ním spojeného podniku, aniž by mohl zboží odebrat od jiného dodavatele nespojeného s prodávajícím. Předkládajícímu soudu přísluší posoudit, zda jsou uvedené podmínky ve věci v původním řízení splněny.

4. Úpravy podle čl. 32 odst. 1 písm. c) nařízení č. 2913/92, ve znění nařízení č. 1791/2006, a přiměřené rozvržení na základě objektivních a měřitelných údajů podle čl. 158 odst. 3 nařízení č. 2454/93, ve znění nařízení č. 1792/2006, mezi licenční poplatky za ochrannou známku týkající se dováženého zboží na jedné straně a licenční poplatky týkající se služeb poskytovaných po dovozu na druhé straně mohou být provedeny, když celní hodnota zboží nemůže být určena na základě hodnoty transakce podle článku 29 nařízení č. 2913/92, ve znění nařízení č. 1791/2006, ale lze ji určit pouze na základě podpůrného postupu podle čl. 31 odst. 1 nařízení č. 2913/92, ve znění nařízení č. 1791/2006.“